

Sarah-Kate Lynch

Dolci d'Amore

I

LILY ONTDEKTE DANIELS ANDERE VROUW EN TWEE PRACHTIGE KINDEREN onder het inlegzooltje van zijn linkergolfschoen. Ze waren gelamineerd.

Ondanks de schok die deze vondst veroorzaakte en de onmiddellijke afschuwelijke zekerheid diep vanbinnen dat deze kinderen inderdaad van haar echtgenoot waren, viel dit praktische detail haar toch op. Ze waren gelamineerd, wat op zich al iets zei.

De lagen van Lily's leven zoals zij dat kende gingen misschien wel in rook op zodat ze ze nooit zou terugzien, maar de lagen van dit andere leven dat ze helemaal niet kende, waren stevig gefixeerd en voor eeuwig op elkaar gelijmd.

Lamineren was immers voor eeuwig. Daarom liet je dat doen. Je liet geen dingen lamineren die niet belangrijk waren of waar je niet zeker van was; dingen zoals je boodschappenlijstje of de foto van die Italiaanse stiletto's die je uit de nieuwste *Vogue* had geknipt.

Je liet alleen dingen lamineren die je echt nodig had, waar je absoluut zeker van was; dingen die je langer wilde bewaren dan de bedoeling was geweest toen ze werden afgedrukt op papier dat kon worden besmeurd met ketchup of kon vergelen door de zon.

Hieruit leidde Lily af dat deze onverwachte vrouw en twee kinderen een trio waren dat in bijzonder goede staat moest worden bewaard. Ze waren zo belangrijk voor Daniel, haar echtgenoot, dat hij hen voor altijd wilde beschermen tegen voetschimmel, zweetvoeten of andere mogelijke ellende die de Manhattan Woods Golf Club hun kon aandoen. Ze waren zo belangrijk dat Daniel ze dicht

bij zich wilde houden, voor altijd of voor hoelang plastic ook meeging; toevallig wist Lily dat dit vijfhonderd jaar was. Het kiekje van dit gelukkige ‘gezinnetje’ zou nog bestaan lang nadat Daniel, zichzelf en iedereen op die foto dood en begraven was, lang nadat de golfschoenen – behalve misschien de twee bruine plastic uiteinden aan de veters – waren verteerd.

Daniels voetschimmel van vorig jaar, dacht Lily terwijl ze de schoen terugzette, was dit beeldschone trio daar verantwoordelijk voor geweest? Hadden zij extra vocht onder zijn voetsool veroorzaakt? Hadden zij een perfecte voedingsbodem kunnen produceren voor schimmelsporen na achttien holes in de Hudson Valley? Hij had een kapitaal uitgegeven aan de chiropodist; dat wist ze, want zij had de rekeningen betaald.

Ze zette de beide golfschoenen netjes naast elkaar op de plank, al had ze geen idee waarom. Waarschijnlijk zou ze nu iets anders moeten doen. Haar leven was zojuist op de kop gezet. Dát had ze moeten laten lamineren, dát had ze voor eeuwig moeten laten conserveren, precies zoals zij dat wilde.

Het irritante was dat ze, als ze had geweten dat ze dat had moeten doen, dat inderdaad zou hebben gedaan. Diep vanbinnen was Lily een lamineerder. Iedereen wist dat ze iemand was die de puntjes op de i zette, maar wist iedereen wel zeker dat een i een puntje nodig had? Je kon wel gewoon blijven kijken naar alle plannen en bedoelingen die al een puntje hadden, maar meestal waren er miljoenen andere dingen die je ondertussen veel beter kon doen.

Ze vroeg zich af waarom Daniel zijn golfschoen had uitgekozen.

Was dat omdat hij zijn gezinnetje op die manier in zijn sporttas kon meenemen als hij samen met Jordie en Dave naar de club reed, zodat hij achter in Jordies SUV naar die prachtige kindergezichtjes kon kijken, terwijl ze het voorin over onroerend goed en de Knicks hadden?

Maar ergens leek haar dat niet privé genoeg. Tenzij Jordie en Dave het wisten, wat ze betwijfelde omdat Jordie eigenlijk alleen maar over onroerend goed praatte en Dave helemaal nooit iets zei.

Ze kon zich niet eens voorstellen dat ze met z'n drieën de gevaren van een scheve tee bespraken, laat staan dat ze het over ontrouw konden hebben.

Nee, ze was er vrij zeker van dat de gelamineerde foto niets met golf te maken had.

Ze keek naar de inhoud van de kledingkast van haar man. Zijn andere schoenen stonden keurig naast elkaar op drie planken: allemaal zwart en bijna identiek. Jeetje, hij had de saaiste smaak van alle mannen op de wereld. Hoe was het mogelijk dat haar dat niet eerder was opgevallen?

Hij had natuurlijk niets in een van deze vrijwel identieke schoenen kunnen verstopten, want dan zou het veel te veel tijd kosten het terug te vinden. Hij had wel een paar grijze joggingschoenen, maar volgens haar waren die veel te bezweet om dat plastic gezinnetje te huisvesten (de voetschimmel die daarin zat, zou hen misschien vermoorden) en zijn enige paar mocassins – ze haalde ze uit de kast en bekeek ze aandachtig – hadden een gelijkde binnenzool.

De bruin-witte golfschoenen met hun frivole leren franje waren inderdaad de aangewezen keus, dacht ze. Daniel kon zijn kledingkast binnen glippen en heel even naar zijn geheime foto kijken. Bovendien golfde Lily zelf niet. Jaren geleden had ze dat wel geprobeerd, maar ze had het maar tijdverspilling gevonden. Omdat er tientallen manieren waren om haar calorieën op een efficiëntere manier te verbranden, had ze het golfen aan Daniel overgelaten. Hij wist dat zij nooit aan zijn golfschoenen zou komen.

Normaal gesproken zou ze totaal geen belangstelling hebben voor zijn kledingkast, waar zijn pakken met een tussenruimte van tien centimeter in hingen. Ze had zelf een kledingkast, aan de andere kant van de muur. De hare was even groot, maar zonder tussenruimte tussen haar kleren, en haar schoenen waren allemaal totaal verschillend en bovendien bevatten die, zover zij wist, geen geheimen. Behalve dan de aankoopprijs van één speciaal paar en daar had ze alleen maar over gelogen omdat het belachelijk leek dat ze er zo veel voor had betaald.

Het kwam door Pearl, haar assistente bij Heigelmann, dat ze in zijn kast rondsuffelde. Daniel was zaterdag jarig en Lily had hem een poloshirt willen geven, een goede, maar Pearls reactie toen ze haar had gevraagd dit te regelen, had haar verbaasd.

‘Natuurlijk,’ had Pearl heel gedecideerd gezegd. ‘Maar geen blauwe of groene, toch?’

Ze werkten al zeven jaar samen en Lily wist dat ze moest opletten als Pearl zo gedecideerd deed.

‘Is dat zo? Waarom dan niet?’ had ze gevraagd, nieuwsgierig omdat beide kleuren Daniel goed stonden. Groen accentueerde zijn ogen en blauw de grijze strepen in zijn dikke blonde haar. Hij was een knappe man die er met de jaren steeds beter uit ging zien, hoewel hij zich daar totaal niet van bewust leek. Dat vond ze zo leuk aan hem. Dat en zijn vriendelijkheid. Zijn glimlach. Zijn manier om zaken zonder overdreven aandacht te regelen. Zonder aandacht? Daar had ze gelijk in...

‘Omdat je hem voor zijn vorige verjaardag een blauwe polo hebt gegeven en met kerst een groene,’ zei Pearl terwijl ze op haar kenmerkende manier afkeurend haar hoofd schudde. Ze was echt een bijzonder goede assistente, maar op dit soort momenten zou Lily het liefst keihard aan een van haar glanzende zwarte krullen trekken.

Lily wist precies hoeveel producten er in een bepaalde week van Virginia naar Vermont werden getransporteerd en hoeveel dat kostte, waarom kon ze zich dan niet herinneren welke cadeaus ze haar man had gegeven?

‘Je zou hem natuurlijk ook een stropdas kunnen geven,’ opperde Pearl.

‘Ja, maar Daniel draagt eigenlijk nooit een stropdas,’ zei Lily. Maar dat deed hij natuurlijk wel en bovendien had Pearl hem er waarschijnlijk al verschillende keren eentje zien dragen. ‘Niet zo vaak, bedoel ik,’ voegde ze er onhandig aan toe. ‘Niet zo vaak meer...’

Pearl perste haar lippen op elkaar en trok haar wenkbrauwen zo

hoog op dat het vreemd was dat ze niet van haar hoofd schoten.

‘Maar weet je,’ zei Lily en ze legde een vinger tegen haar lippen, alsof ze net een briljant idee had gekregen, ‘ik krijg opeens een heel ander idee. Bedankt, Pearl, maar ik denk dat ik dit zelf maar ga regelen.’

De rest van de dag pijnigde ze haar hersens om een alternatief cadeau te bedenken en uiteindelijk schoot het haar te binnen dat Daniel de afgelopen weken had geklaagd, voor zover hij ooit klaagde, dat de lipjes op zijn golfschoenen los zaten, of oud waren, of versleten, of zo.

Op dat moment had ze niet veel aandacht aan die opmerking besteed, maar in het licht van dit poloshirtprobleem besloot ze tegen de traditie in zelf nieuwe golfschoenen voor hem te kopen. Ze wist alleen niet meer welke maat hij had.

Had ze dat moeten weten, vroeg ze zich af, terwijl ze zijn kast weer bekeek. Zou een vrouw die zich haar vorige cadeaus nog wel kon herinneren en de schoenmaat van haar man wel wist een kleinere kans hebben een gelamineerde foto van een knappe vrouw en twee kinderen onder zijn inlegzooltje te vinden?

Ze had zijn kledingkast bekeken omdat ze zijn schoenmaat wilde weten. Ze had de schoen opgepakt en omgedraaid waardoor ze zijn geheime, eeuwig perfect blijvende gezinnetje had ontdekt. Als ze zijn schoenmaat had geweten, of gewoon de andere schoen had gepakt, was dit eeuwig perfect blijvende gezinnetje geheim gebleven.

Lily keek naar de gelamineerde foto die ze nog steeds in haar hand had en moest opeens gaan zitten. Als ze iemand was die haar emoties snel liet blijken, dan zou dat nu gebeuren, dat wist ze, maar zo iemand was ze niet. Haar emoties – die ze normaal gesproken perfect in de hand had – waren totaal in de war, net als haar lichaam. Ze voelde dat ze stond te trillen op haar benen. Daarom moest ze gaan zitten. Dit was een normale reactie. Dit was goed.

Licht als een veertje ging ze op de rand van haar bed zitten. Het meisje op de foto was een jaar of vijf, dacht ze, en het jongetje nog maar een baby.

Een baby.

Ongewild moest ze gesmoord snikken, een bijna schattig puppyachtig geluidje.

Ze keek naar de vrouw op de foto en streek met haar duim over de scherpe rand van het harde plastic. De vrouw was niet echt knap, niet op een Amerikaanse manier zoals Lily, maar ze bezat die woeste, uitdagende schoonheid die 'andere' vrouwen vaak leken te bezitten; niet echt gevaarlijk, maar het kwam er wel dichtbij. Ze had dunne lippen, scherpe jukbeenderen, haar donkere onhandelbare haar werd door de wind voor haar gezicht geblazen en ze glimlachte, min of meer, naar de fotograaf, ongetwijfeld Daniel, Lily's echtgenoot, met wie Lily zestien jaar getrouwd was en die de helft was van het perfecte stel dat ze volgens iedereen waren.

Weer snikte ze gesmoord en ze streek met haar vingers over het meisje. Ze had het haar van haar moeder, lang en donker, en diezelfde ondefinieerbare woeste uitstraling, maar ze had Daniels ogen en zijn kuiltje in haar kin. Ze stond iets voor haar moeder, zonder dat ze haar aanraakte, en ze keek brutaal in de lens, alsof ze Daniel uitdaagde de foto te maken.

De baby leek het gelukkigst van allemaal, hij had zijn gezichtje naar zijn moeder gedraaid en lachte om wat de wind met haar haren deed. Hij droeg een T-shirt met daaronder iets gestreepts, wat niet echt bij elkaar paste. Lily had laden vol kleertjes die deze baby beter zouden staan. Hij had één mollig armpje uitgestoken om met zijn dikke vingertjes een glanzende zwarte haarsliert te grijpen die de wind net buiten zijn bereik blies. Hij leek precies op Daniel op zijn babyfoto's. Precies.

Ze hoorde te huilen, dat wist ze. Te brullen. Maar huilen leek een te onbeduidende reactie, brullen een belediging. Huilen en brullen waren voor gewoon verdriet. Dit was iets anders. Ze voelde het weer, in de trilling in haar arm, in de zweetdruppeltjes op haar voorhoofd: totale verbijstering.

Lily ging er prat op dat ze nooit van haar stuk te brengen was. Ze

stond bekend om haar zelfverzekerdheid. Dankzij deze karaktertrek was ze nu vicevoorzitter van een Fortune 500-onderneming, een van de grootste ondernemingen van het land. Deze karaktertrek had haar rijkdom en succes gebracht, en was de meest gewaardeerde eigenschap waar ze op vertrouwde.

Maar nu ze werd geconfronteerd met iets wat zonder enige twijfel de grootste crisis in haar privéleven was, lag haar vermogen om te weten wat ze moest doen in elkaar gedoken in een verafgelegen grot; het likte zijn wonden, schuwde het daglicht, liet haar in de steek.

Het probleem was dat Lily haar huwelijk met Daniel, en nu ze erover nadacht ook Daniel zelf, had beschouwd als de pin in de handgranaat van haar leven: het was misschien niet het meest opwindende onderdeel, maar als je hem er uittrok, zou haar hele bestaan exploderen. Dan zouden de stukken helemaal naar de zon vliegen en zou zij ze nooit terugkrijgen.

Daarom was het toch geen probleem dat ze zich tegenwoordig meer op haar werk concentreerde dan op haar echtgenoot? Welke vrouw in haar situatie zou dat niet doen? Ze kon onmogelijk een paar jaar vrij nemen om naar een lege wieg te staren. Getrouwde vrouwen zonder kinderen hadden geen keus, zij moesten zich wel op hun carrière richten en het was bijna natuurlijk dat ze de carrière ladder sneller beklommen. Lily vond het geen enkel probleem om lang door te werken, omdat ze geen blond jongetje van de crèche hoefde te halen en niet naar de balletvoorstelling van een meisje met groene ogen hoefde te rennen.

Lily was nu vierenvertig. Ze zou dus nooit een jongetje met blond haar en een meisje met groene ogen krijgen. Dat wist ze en daar had ze zich jaren geleden al bij neergelegd.

Afwezig draaide ze de foto om en tot haar nog grotere verbijstering ontdekte ze een halve foto van Daniel met de vrouw en de baby. Eigenlijk was het een hele foto, maar Daniel stond er maar half op. Waarschijnlijk had het meisje de foto gemaakt, hij was in een vreemde hoek genomen: alleen de onderkant van de beide

volwassenen en één mollig gestreept beentje van de baby stonden erop.

Daniel droeg de Prada-riem die Lily hem voor een eerdere verjaardag had gegeven. (Ja hoor, altijd een poloshirt!?) Zijn vijfendertigste misschien? Ze had hem zelf gekocht, bij Bergdorf Goodman, na een uiterst veelbelovende afspraak bij de afdeling Obstetrie/Gynaecologie. Ze herinnerde zich dat ze door de winkel zweefde alsof ze op een champagnerivier dreef. Deze keer, zong ze bijna in zichzelf, deze keer! De riem had bijna driehonderd dollar gekost, maar ze had het niet eens erg gevonden als hij drieduizend had gekost. Toch bleek uiteindelijk dat er helemaal geen sprake was van 'deze keer'.

Daniels armen stonden niet op de foto, zodat ze niet wist of hij ze om de vrouw had geslagen, maar hun heupen raakten elkaar, de hare iets voor de zijne. Als je het feit dat de beide kinderen zo veel op Daniel leken buiten beschouwing liet, zouden dit dan de heupen van twee goede kennissen kunnen zijn? Lily keek nog eens goed, de foto was niet groter dan een speelkaart en de heupen namen maar een driehoekje in beslag. Toch leek het alsof de vrouw zich tegen het kruis van haar man drukte. Ze was behoorlijk gevuld, eigenlijk had ze behoorlijk brede heupen. Ze zou er wel moeite mee hebben om een passende spijkerbroek te vinden. Misschien droeg ze daarom een groene wikkellijurk – dezelfde kleur als Daniels ogen – die haar indrukwekkende decolleté en smalle taille benadrukte, maar minder flatteus was voor haar onderlichaam.

In het driehoekige deel van de foto waar haar man en de vrouw en baby niet op stonden, bescheen een zacht licht goudkleurige heuvels in de verte die waren begroeid met kaarsrechte dennen. Rechte rijen glooiende planten, ongetwijfeld druivenranken, liepen in de richting van de lage verweerde koepel van een honingkleurige kerk met een klokkentoren erachter.

Ze hield een nieuwe snik in.

Ze dacht te weten waar deze foto was gemaakt. Daardoor wist ze

nóg zekerder dat er een einde was gekomen aan het leven dat ze kende.

In New York of omgeving stonden vast en zeker ook dat soort kerken, maar volgens haar stond deze kerk in Italië.

Daniel was gek op Italië, altijd al geweest. Toen ze elkaar net kenden, had hij haar verteld over de oudere Italiaanse burens die hem, toen hij nog een klein jongetje was, als een soort kleinzoon hadden geadopteerd en bij hun wilde, uitgebreide familie hadden ingelijfd. Hij was enig kind en bij hem thuis werd zelden gelachen; daarom hadden deze burens – o, waarom kon ze nu niet op hun naam komen? – hem een gelukkig toevluchtsoord geboden in een tijd waarin hij daar heel veel behoefte aan had.

Daniel had zelfs hun wittebroodsweken in Italië willen doorbrengen, maar Lily had dat te ver en te inspannend gevonden na de vermoeiende organisatie van hun bruiloft.

In plaats daarvan waren ze naar een kleine romantische cotttage in Maine gegaan. Het weer was verschrikkelijk geweest, maar dat had hun niets kunnen schelen. De eerste ochtend dat Lily daar wakker was geworden en haar echtgenoot met zijn warme lichaam en zacht snurkend tegen haar aan lag en alle gedoe rondom de bruiloft achter de rug was, voelde Lily zich voor het eerst in haar leven intens gelukkig.

Zelfs nu ze zo veel jaren later naar de foto van Daniels liefdeskinderen zat te kijken, wist ze het nog precies. Het gevoel had haar overweldigd, ze had er kippenvel van gekregen, en tranen in haar ogen, en zo'n tevreden gevoel als ze nooit voor mogelijk had gehouden.

Ze wist nog goed dat ze daar had gelegen, naakt, dat de regen op het dak boven haar kletterde, en dat ze naar de slapende Daniel had gekeken en toen al genoot van de belofte van hun heerlijke toekomst samen.

Ze waren zo verliefd geweest, zo gelukkig. Zij had gedacht dat ze dat nog steeds waren. Vergeleken met veel van hun gescheiden of ongelukkige maar nog steeds getrouwde vrienden waren Daniel

en Lily het toonbeeld van degelijke ouderwetse stabiliteit ondanks hun onuitgesproken verdriet. Daniel behandelde haar altijd met respect en toewijding. Hij was vriendelijk, attent, liefhebbend. En zij ook. Dat dacht ze tenminste. Ze had gehoord dat hun goede huwelijk vaak onderwerp van gesprek was en dat ze daar ook om werden benijd. Ze was trots op hun huwelijk, op hem, op zichzelf.

Ze stond op, nog steeds met de foto in haar hand, en liep naar het raam van hun slaapkamer. Ze keek naar buiten. Als ze haar neus tegen het rechterraam drukte, kon ze door West 72nd Street Central Park zien. De bomen glansden deze ochtend in het zachte zomerwindje. Normaal hield ze van deze bomen. Van het park. Van haar appartement, van haar leven.

Ze vroeg zich af hoe lang het geleden was dat ze zich serieus had afgevraagd of ze nog van Daniel hield. Na een huwelijk van zestien jaar was het niet iets waar ze vaak aan dacht. Er waren zo veel andere dingen om over na te denken. Ze had een drukke agenda en een baan die haar helemaal in beslag nam. Dan had je toch geen tijd om eens rustig na te denken over de staat van hun huwelijk, vooral als alle tekenen erop wezen dat hun huwelijk er heel goed voorstond?

Ze keek weer naar de kerk op de foto.

Ze had Daniels passie voor Italië getolereerd, misschien zelfs wel gedeeld, vooral het eten en de wijn, en ze had hem dan ook oprecht gesteund toen hij een manier had bedacht om zijn amateurenthousiasme om te zetten in iets wat op een carrière leek door een niche voor zichzelf te creëren als inkoper van Italiaanse wijnen. Hij importeerde pittige *brunello's* en volle *vino nobiles* voor de sommeliers van de favoriete eet- en drinkgelegenheden in Manhattan.

Omdat zij het druk had bij Heigelmann had ze het nooit een probleem gevonden dat hij één op de vier weken in Toscane doorbracht. Dat deed hij al tien jaar. Hij was er nu ook, zeer waarschijnlijk in gezelschap van dit exotisch uitzierende wezen en haar kinderen.

Ze voelde een fysieke pijn in haar borst, volgens haar was het haar hart dat brak, maar wat haar verbaasde was dat die pijn niet helemaal nieuw voelde. Eigenlijk voelde die pijn zelfs heel vertrouwd. Misschien kon een mens maar een bepaalde hoeveelheid pijn en teleurstelling verdragen. Misschien bereikte een mens wel een punt waarop alles wat meer was, waarop alles wat erger was, gewoon van je afgleed zonder een spoor achter te laten.

Wat Lily vooral voelde – behalve een paar rillingen – was leegte. Wat toepasselijk. Tragisch, maar toepasselijk. Leegte!

De afgelopen jaren had ze haar lichaam, haar geest en haar arme hunkerende hart – en haar bankrekening – gepijnigd om te proberen zwanger te worden. En ze had gefaald. Ze was er niet aan gewend dat ze faalde en vond het moeilijk zich daarbij neer te leggen. Maar wat haar door die zware tijd had gesleept, was haar onmiskenbare succes in haar werk en haar rustige aanname dat Daniel hoe dan ook van haar hield, dat hij haar belangrijker vond dan de vage beloften van een toekomst die ze niet kon verwerken.

Maar ondertussen was hij al die tijd bezig geweest haar vage beloften om te zetten in een realiteit van vlees en bloed, aan de andere kant van de wereld, samen met een andere vrouw.

Lily keek op haar horloge. Het was zondagochtend elf uur.

Ze stopte de foto in de zak van haar zijden ochtendjas, liep door de gang naar de keuken en trok de koelkast open. Er stond een ongeopende fles frisse witte *pinot grigio*. Ze had geprobeerd minder te drinken, omdat wijn na haar veertigste verjaardag een afschuwelijke uitwerking op haar heupen had, maar de laatste jaren dronk ze in de weken dat Daniel weg was in haar eentje.

Ze had nooit gerookt, nooit drugs gebruikt en had al heel lang niet meer toegegeven aan haar verlangen naar chocolade. Lange tijd was haar enige slechte gewoonte af en toe een glas wijn. Op een bepaald moment was het ene glas 's avonds na het werk twee glazen geworden, daarna drie – tot ze op een avond weleens een hele fles leegdronk.

Ze genoot van het warme, deinende, weldadige gevoel dat elke slok teweegbracht, maar niet van de dikke ogen en het duffe gevoel in haar hoofd de volgende ochtend. En de calorieën!

Daniel was nu drie dagen weg en ze had nog geen druppel gedronken.

Ze ontkurkte de fles en schonk een groot kristallen glas vol.

2

VIOLETTA WERD WAKKER DOORDAT DE GROTE TEEN VAN HAAR ZUS tegen haar oksel duwde. Ze tilde haar hoofd van het kussen en zag dat Luciana aan het andere eind van het gammele oude bed lag. Luciana's verschrompelde gezicht vertrok, haar ogen schitterden en de rimpelige glimlach die over haar oude lippen trok, ontblootte een aantal vrolijk scheefstaande tanden.

'Het doet pijn!' jubelde Luciana en duwde weer met haar teen tegen Violetta's oksel. 'Ik weet het zeker, zus. Ja, Santa Ana di Chisa zij geloofd. Het doet echt pijn!'

Violetta wreef over haar eigen verschrompelde gezicht.

'En het tintelt, hè?' riep Luciana. 'Ik weet het gewoon. Het tintelt! Ik kan het ruiken. Ruik jij het ook? Ik ruik het wel!'

Ze tilden allebei hun hoofd op en snoeven de lucht op.

'Oranjabloesem!' zong Luciana. 'Even duidelijk als de ouderdomsvlekken op jouw wangen, Violetta. Oranjabloesem!'

Violetta knikte. Vier decennia lang was de zware geur van oranjabloesem voor de beide zussen de enige gemeenschappelijke aanwijzing geweest dat die dag een van hun speciale dagen zou worden. De andere aanwijzingen waren dat Violetta wakker werd met een tintelende neus en Luciana met een pijnlijke teen. Daarna zouden ze de oranjabloesem ruiken, zouden ze opgewonden raken en voor ze het wisten zouden ze een vergadering beleggen en een plan beramen.

'O, ik ben al helemaal in de stemming,' zei Luciana. 'Of dat zal ik zijn zodra ik dit oude vermoeide lijf aan de praat kan krijgen. Kun jij even over mijn teen wrijven? Het wordt elke keer erger. Hoe gaat het met die tintelingen van je?'

‘Móét je zo opgewekt doen?’ vroeg Violetta. Haar eigen oude lijf voelde als een brok ongevormde klei die lang in de zon had gelegen: droog en misvormd, en niets zou de belofte van het verleden kunnen teruggeven. ‘Als je de dag al zo vrolijk begint, kun je nergens meer naartoe werken.’

Toch stopte ze haar ene hand weer onder de dekens om de voet van haar zus te pakken. Met haar andere hand trok ze het dunne gordijn open dat de eerste zwakke stralen van de ochtendzon maar net kon tegenhouden.

De lage heuvels van de Val D’Orcia lagen onder een lichte Toscaanse nevel en boven de horizon erachter hingen donkere wolken. Geen wonder dat de zon niet fel scheen. Het zou gaan regenen.

Violetta trok weer met haar neus. Meestal vond ze die tintelingen wel prettig: het was opwindend, een nuttige variant van een nies. Maar vandaag niet. Vandaag was het anders.

Ze liet Luciana’s teen los, ontworstelde zich moeizaam aan de stapel dekens en lakens, en schuifelde naar de scheve kast in de hoek van het donkere kamertje.

Op de middelste plank stond een dof geworden lijstje met een foto van een knappe jonge man in legeruniform. Ze bracht de foto naar haar lippen en drukte er een kus op, maar opeens slaakte ze een geschrokken kreet.

‘Wat doet hij hier in vredesnaam?’ vroeg ze met haar blik op de foto gericht.

Luciana keek op en voordat haar domme fout tot iets groters kon uitgroeien, zei ze tegen haar zus dat ze de foto aan haar moest geven. ‘Maak er nu maar geen drukte over,’ zei ze met een waarschuwend klank in haar stem. ‘Het heeft niets te betekenen, alleen dat je ogen slechter worden.’

Hoofdschuddend, vol ongeloof bij de gedachte dat nóg meer dingen van haar slechter konden worden, gaf Violetta de foto aan haar zus. Ze schuifelde vervolgens terug naar de plank en pakte een andere dof geworden fotolijst met daarin oppervlakkig gezien precies dezelfde foto.

Eerst hield ze hem een eindje van zich af – het klopte, haar ogen werden snel slechter – en nadat ze had geconstateerd dat dit inderdaad de juiste foto was, drukte ze er een kus op.

‘Goedemorgen, Salvatore,’ zei ze. ‘Ik hoop dat je goed hebt geslapen.’ Er schoot een stekende pijn door haar borst, zodat ze naar adem snakte. Dit had ze al eens eerder gevoeld, dacht ze. Of was het een nieuwe pijn die ze moest toevoegen aan de waslijst met complicaties?

‘Goedemorgen, Silvio,’ zei Luciana tegen haar foto. ‘Pas maar op waar jij jezelf neerzet, anders lig je zo weer bij de servetten in de la.’

Violetta negeerde haar en zei: ‘Ik ga koffiezetten. Het is tijd om op te staan. We moeten nog heel veel doen vandaag, ook al is dat vooral nadenken.’

Voor nadenken hoefde je geen spagaat te maken of om de piazza grande heen te rennen, dacht Luciana, dat kon je net zo goed liggend doen. Maar Violetta was de baas. Zij was tien maanden ouder en nam alle belangrijke beslissingen. Bovendien bezat zij het ongehoorlijk belangrijke zesde zintuig als het om belangrijke zaken ging, zodat Luciana het zoals altijd geen enkel probleem vond om haar bevelen op te volgen.

‘Dat ben ik met je eens,’ zei ze. ‘En ik ben al begonnen met nadenken. En jij?’

‘Ik denk dat we inmiddels wel recht hebben op een happy end, dus moeten we maar eens van onze luie kont komen en er iets aan doen.’

‘Er is echt geen enkele reden om zo chagrijnig te doen,’ zei Luciana afkeurend. ‘We hebben al een happy end meegemaakt met Enrico en de dochter van die monteur,’ zei ze tegen haar zus. ‘Ook al was het daarvoor nodig dat ze hem onder de kersenbrandewijn onder zijn motor vond. Die blik op haar gezicht toen ze zag dat het geen bloed was! Volgens mij was dat “het moment”.’

‘Ja,’ zei Violetta, een beetje vertederd. ‘Dat was “het moment”.’ Ook al knaagde haar bezorgdheid aan haar ziel als een kitten aan een draadje wol, toch kon ze ‘het moment’ wel waarderen.

‘Ik ben gewoon gek op “het moment”,’ verzuchtte Luciana. ‘Hoewel het verbazingwekkend is dat daar zo vaak enorme problemen mee gepaard gaan.’

‘Ach ja, liefde gaat nu eenmaal gepaard met enorme problemen,’ zei Violetta. ‘Kom nu maar uit bed.’

Dus stapte Luciana uit bed.

Er liep echter een rilling langs Violetta’s kromme ruggengraat die oversprong naar haar borstkas waar hij de pijn gezelschap hield die daar als een waakzame duif wachtte op problemen – die dan ook kwamen.

Het was haar neus, haar gerimpelde neus: hij had helemaal niet getinteld. Niet één keer, zelfs geen seconde! Hoe ze haar best ook had gedaan, hij had zelfs geen vleugje opgevangen van de verleidelijk zoete geur van oranjebloesem.

Van Sarah-Kate Lynch verschenen eerder:

*Zalig zijn de kaasmakers
De geur van brood
Aan tafel met drie engelen
De smaak van champagne
Zoet verlangen*

Voor mijn moeder, Margaret Lynch,
en voor alle behulpzame weduwen op de wereld

Oorspronkelijke titel: *Dolci di Love*

First published by Plume, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Copyright © 2011 by Sarah-Kate Lynch

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: De Weijer Design BNO bv

Omslagillustratie: Mike Francis Kopala/Westend61/Hollandse Hoogte

Opmaak binnenwerk: Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 325 1272 9

ISBN e-book 978 90 325 1322 1

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.